

ОПАСНИЯТЪ МОЛИВЪ

Единъ день Ваньо бѣше наказанъ да остане самъ въ кѣщи да реши задачитѣ си. Ваньо седѣше разсѣянъ и гризѣше молива си. Изведнажъ той чу тихъ гласъ:

— Охъ, Охъ!

Ваньо знаеше, че е самъ въ кѣщи. Огъ кѣде тогава идѣше този гласъ? Той се услуша още веднажъ и, като не чу нищо, почна отново да хапи молива.

— Охъ! Охъ! — се разнесе пакъ сѣщиятъ жаленъ гласецъ. Ваньо се изплаши. Огъ кѣде можеше да иде този гласъ, когато нѣмаше никой въ кѣщи.

Ваньо отново почна да гризе молива и чу пакъ гласа:

— Охъ, охъ! Остави ме, моля ти се!

Кой бѣше това? — Моливътъ.

Огъ страхъ Ваньо изпусна мо-

лива върху масата. И се случи нѣщо чудно. Моливътъ не се търколи, а се изправи на подострения си край, отгдето се показаха чифтъ малки черни ботушки. Моливътъ се превърна въ мъничко, слабо човѣче съ блестящи червени дрехи и бронзовъ шлемъ на главата.

Ваньо почна да диша тежко.

— Много съжалявамъ, че те изплашихъ, Ваньо, — каза моливътъ, — но ти ме нарани страшно!

— А защо ти викаше „Охъ!“ И огъ кѣде идешъ! — попита Ваньо съвсемъ слисанъ.

— Ако нѣкой забие жбитѣ си въ главата ти и развали хубавитѣ ти дрехи и ти би извикалъ „Охъ!“ — отговори моливътъ.

— Но никой до сега не е знаелъ, че моливътъ го боли, — каза Ваньо.

— Погледни само моето червено палто, — продума моливътъ, — и ти ще видишъ следитѣ отъ страданията ми.

Ваньо взе нѣжно молива въ ржката си.

